

Vlaams
Parlement

stuk **1553** (2011-2012) – Nr. 4
ingediend op 5 juni 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

tot wijziging van diverse bepalingen
van het decreet van 7 mei 2004
betreffende de materiële organisatie
en werking van de erkende erediensten

Amendementen

Stukken in het dossier:
1553 (2011-2012) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2 en 3: Amendementen

verzendcode: BIN

AMENDEMENT Nr. 3

voorgesteld door de heren Lieven Dehandschutter, Ward Kennes, Kurt De Loor, Willy Segers en Jan Verfaillie, mevrouw Els Robeyns en de heer Jan Durnez

Artikel 28

Aan de voorgestelde tekst van artikel 52/1, §1, tweede lid, een zin toevoegen, die luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit lid wordt met eigendom gelijkgesteld een zakelijk recht dat voldoet aan de volgende voorwaarden:

- 1° het zakelijk recht verzekert een bij de inwerkingtreding van dit decreet bestaande kerkfabriek het genot van het goed gedurende nog ten minste dertig jaar;*
- 2° bij het einde van het zakelijk recht zal de eigenaar een vergoeding verschuldigd zijn aan de kerkfabriek gelijk aan de meerwaarde die op dat tijdstip zal ontstaan door de aan de gebouwen aangebrachte verbouwingen of nieuw opgerichte gebouwen;*
- 3° het zakelijk recht kan slechts vervreemd of met een zakelijk recht bezwaard worden met instemming van het gemeentebestuur.”.*

VERANTWOORDING

Het nieuwe artikel 52/1 dat door artikel 28 van het wijzigingsdecreet wordt ingevoegd in het Eredienstendecreet bepaalt dat gemeentebesturen niet verplicht kunnen worden om tussen te komen in investeringen in een gebouw van de eredienst dat geen eigendom is van een publieke rechtspersoon. De verplichte gemeentelijke tussenkomsten in investeringen aan kerkgebouwen die eigendom zijn van gemeenten, provincies of kerkfabrieken is verdedigbaar omwille van het maatschappelijke belang van deze gebouwen. Dat gaat echter niet op voor die kerkgebouwen die eigendom zijn van een private rechtspersoon, bijvoorbeeld een parochiale vzw. De ratio legis van het tweede lid van paragraaf 1 van artikel 52/1 is dat het niet langer verdedigbaar is om de gemeentebesturen te verplichten om tussen te komen in investeringen in private eigendommen.

Er doen zich echter bepaalde situaties voor waarin een kerkgebouw weliswaar geen echte eigendom is van een publieke rechtspersoon (in casu veelal de kerkfabriek), maar waarin die publieke rechtspersoon wel een langdurig zakelijk recht geniet op het desbetreffende onroerend goed. Het is aangewezen om de verplichte tussenkomst ten laste van de gemeentebesturen in die gevallen wel te behouden, onder strikte voorwaarden.

AMENDEMENT Nr. 4

voorgesteld door de heren Lieven Dehandschutter, Ward Kennes, Kurt De Loor, Willy Segers en Jan Verfaillie en de dames Els Robeyns en Karin Brouwers

Artikel 75

Dit artikel vervangen door wat volgt:

“Art. 75. Artikel 275 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 275. De volgende regelingen worden opgeheven:

- 1° wet van 18 germinal jaar X “relative à l’organisation des cultes”, met uitzondering van artikel 9, 10, 11, 13, 14, 15, 20, 21, 22, 23, 28, 31, 34, 36, 37, 38, 41, 52, 53, 54, 55, 57 en 63;*
- 2° keizerlijk decreet van 30 december 1809 op de kerkbesturen, met uitzondering van hoofdstuk V voor zover dit betrekking heeft op de bisschoppelijke paleizen en seminaries;*

- 3° *koninklijk besluit van 16 augustus 1824 houdende dat de kerkbesturen en kerkelijke administraties geen beschikkingen kunnen nemen omtrent ontwerpen, waarvan de bezorging hen niet uitdrukkelijk bij de bestaande wetten, reglementen of verordeningen is opgedragen;*
- 4° *koninklijk besluit van 12 maart 1849 “over de herinrigting en de gedeeltelijke vernieuwing der kerkfabryken”;*
- 5° *wet van 4 maart 1870 op het tijdelijke der erediensten, gewijzigd bij de wetten van 19 juli 1974, 17 april 1985, 18 juli 1991 en 10 maart 1999 en bij het koninklijk besluit van 20 juli 2000, met uitzondering van artikel 19, voor zover het betrekking heeft op de federale bevoegdheden, en artikel 19bis, tweede lid;*
- 6° *koninklijk besluit van 7 februari 1876 houdende inrichting der bestuursraden bij de protestantse kerken;*
- 7° *koninklijk besluit van 7 februari 1876 houdende inrichting der bestuursraden bij de synagogen;*
- 8° *besluit van de regent van 28 december 1944 waarbij aan de minister van Justitie opdracht wordt gegeven om tot de uitvoering van werken aan de kerken machtiging te verlenen;*
- 9° *koninklijk besluit van 3 mei 1978 tot inrichting van de comités belast met het beheer van de temporalien van de erkende islamitische gemeenschappen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 10 april 1995;*
- 10° *koninklijk besluit van 15 maart 1988 tot organisatie van de raden van de kerkfabrieken van de orthodoxe eredienst, met uitzondering van artikel 1;*
- 11° *de koninklijke besluiten houdende goedkeuring van de bisschoppelijke verordeningen tot inrichting van de kathedrale kerken.”.*

VERANTWOORDING

Artikel 275 van het Eredienstendecreet heft de oude regelgeving betreffende de erediensten op, echter enkel voor de aangelegenheden die geregeld worden in het decreet. Dat geeft aanleiding tot onzekerheid over de geldigheid van een aantal van die oude bepalingen, omdat niet altijd duidelijk is in hoeverre een dergelijke bepaling moet worden beschouwd als een aangelegenheid die geregeld wordt in het decreet.

Om de rechtszekerheid te verhogen, kiest het ontwerp ervoor om die oude bepalingen expliciet op te heffen. De bepalingen die wel nog relevant zijn, worden daarbij opgenomen in de tekst van het Eredienstendecreet zelf (zie bijvoorbeeld het nieuwe artikel 52/1).

Opgemerkt moet worden dat ook dit aanleiding kan geven tot problemen, in die zin dat enkele bepalingen van die oude regelgeving betrekking hebben op federaal gebleven bevoegdheden (enkele artikelen van de wet van 18 germinal jaar X, onderdelen van artikel 19 en artikel 19bis, tweede lid, van de wet van 4 maart 1870 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 15 maart 1988). Deze artikelen worden met dit amendement niet opgeheven.

Daarnaast zijn er bijzondere bepalingen betreffende de bisschoppelijke paleizen en seminaries die best behouden blijven. Het gaat dan concreet om hoofdstuk V van het keizerlijk decreet van 30 december 1809, dat met dit amendement ook niet wordt opgeheven wat betreft dat aspect (bisschoppelijke paleizen en seminaries). Om dezelfde reden is overigens het decreet van 6 november 1813 niet helemaal opgeheven.

Dat decreet staat in de opheffingsbepalingen van het decreet van 7 mei 2004 en is dus opgeheven wat betreft de aangelegenheden die in dat decreet werden geregeld. De overige bepalingen van dat decreet (hoofdzakelijk betreffende de bisschoppelijke seminaries) blijven bestaan, omdat ze geen verband houden met het tijdelijke van de eredienst. De opheffing van deze bepalingen hoort dan ook niet thuis in dit decreet.

Dit amendement heeft tot gevolg dat er sluitende juridische duidelijkheid is en dat de bepalingen die tot de federale rechtsorde behoren ongemoeid worden gelaten. De regels die in Vlaanderen gelden voor wat betreft de materiële organisatie en de werking van de erkende erediensten zitten voortaan allemaal in het Eredienstendecreet vervat.

